

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ!...

ΤΟΥ ΣΑΡΛ-ΑΝΡΙ ΧΙΡΣ

ΧΩΡΙΣ μιά μεγάλη πεταλούδα που τρύπωσε, τη μοιραία εκείνη νύχτα στο αυτοκίνητο των Μπονέλ, δεν θα συνέβαινε το υραμα που αναστατώσε την κοσμοπολιτική κοινωνία του Μπάρριτς. Ήρω από το δράμα αυτό έγιναν ένα σωρό παράξενες συζητήσεις και κυκλοφόρησαν πολλές εκπληκτικές ιστορίες. Μά ποια απ' όλες ήταν η αληθινή;

Ο Τζόμπ, ο σωφέρ των Μπονέλ βρήκε την πεταλούδα μέσα στο υπερπολυτελές αυτοκίνητο δυο ήμερες, υστερ' από το τραγικό έπεισόδιο. Ήταν κρυμμένη πίσω από την ταπετσαρία, κοντά στο παράθυρο. Η πεταλούδα, μά την αλήθεια! Μεγάλη σαν μιά παλάμη, είχε ένα θελουδίνο χνοοει πορφυρό και μαύρο με κίτρινες ραυδώσεις. Ο Τζόμπ τη φύλαξε ανάμεσα σε δυο κρυστάλλινες πλάκες, με μιά ασπρήνια κορνίζα τριγύρω. Έτσι το θέλησε... Αυτή η πεταλούδα, με το πέραςμά της, ξαφνικά, μέσα από το αυτοκίνητο, έγινε η άφορμή μιάς τρομακτικής συμφοράς σαν να ήταν σταλμένη από κάποια κακή μοίρα για να δώσει ένα τραγικό τέλος στη ζωή δυο έρωτευμένων συζύγων, που έθεωρούντο απ' όλους ως το πιο εύτυχισμένο ζευγάρι της γής.

Η Λόλα Μπονέλ, ήταν η «βασίλισσα» κάθε ωμορφης γιορτής στο Μπάρριτς, εύθυμη πάντα, γοητευτική, όσο καμμιιά άλλη γυναίκα. Μεγάλη αριστοκράτισσα, βαθύπλουτη, ελάτρευε με πάθος τον άνδρα της, τον Όλαφ Μπονέλ, ένα στυγνό και ψυχρό νέο, που είχε διαρκώς ένα περιφρονητικό χαμόγελο στα χείλη.

Οι συγγενείς της Λόλας έρριχναν όλη την ευθύνη του δράματος στον Όλαφ, που είχε πριγκηπική καταγωγή από τη Σουηδία. Αυτός ο νέος είχε κληρονομήσει από τους προγόνους του το πάθος για τὰ οίνοπνευματώδη ποτά, μιά τρελλή αγάπη για τὰ σπόρ και μιά άγρια έπιθυμία για τις πιο παράξενες περιπέτειες. Ήταν απότομος, θίαιος, έτοιμος να κάνει ακόμη και έγκλημα για να ίκανοποιήσει τὰ ένστικτά του.

Η Λόλα κι' ο Όλαφ λοιπόν, εκείνο το βράδυ, θρискόντουσαν στη βίλλα ενός Ίνδου φίλου τους, όταν άξαφνα, υστερ' από το έκτο κοκταίηλ, θυμήθηκαν ότι είχαν προσκαλέσει στην φανασμαγορική έπαυλί τους τον μεγάλο δούκα της Κριμαίας, τη μεγάλη δούκισσα Έφίμοβα και καμμιιά δεκαριά Λευκορρώσους αριστοκράτες. Πώς ήταν δυνατόν να λείψουν εκείνο το βράδυ από το σπίτι τους!... Ο Όλαφ πήρε άμέσως την απόφασι να γυρίσουν με κάθε τρόπο στην έπαυλί τους, βέβαιος πως θα πρόφταναν να υποδεχθούν τους έξορίστους πρίγκηπες.

— Τζόμπ, είπε στον σωφέρ του, δεν χωράει καμμιιά δικαιολογία, εκτός μόνο αν τσακιστούμε στο δρόμο!... Πρέπει να προφτάσουμε! Έμπρός λοιπόν! Θα σοῦ δώσω χίλια φράγκα πουρμπουάρ, αν φτάσουμε στη βίλλα έγκαιρώς πριν από τους ξένους μας. Πρέπει να πάμε σαν άστραπή: μ' εκατόν-δεκαπέντε χιλιόμετρα την ώρα!

— Θα κάνω ό,τι μπορώ... απάντησε ο Τζόμπ. Κι' ανέπτυξε, όσο έπαιρνε, μεγαλύτερη ταχύτητα. Τὰ χίλια φράγκα, δεν ήταν ένα εύκαταφρόνητο πουρμπουάρ. Επειτα κι' ο έγωισμός του δεν του επέτρεπε να καθυστερήσει.

Αυτός ο νέος είχε μυστηριώδες παρελθόν. Η γαλάζια λιθρέα του καθώς τη φορούσε, εμοιάζε άπάνω του σαν στρατιωτική στολή. Κι' αλήθεια, ήταν κι' αυτός ένας έξορίστος, από την κατεστραμμένη αριστοκρατία της Βιέννης. Ήταν λιγόλογος, άγέρωχος προς όλους τους άλλους, υπηρέτες και κατηγορηματικός πάντα στις δηλώσεις του. Στην άστυνομία, όταν μετά το δράμα πήγε και κατέθεσε ό,τι ήξευε, υπέγραψε: κόμης Γιοχάννις φον Σάλτσμποργκ, σύμφωνα με τὰ πιστοποιητικά του, που παρουσίασε στον άστυνόμο.

Η έκθεσις της αυτοψίας ανέφερε ότι η Λόλα Μπονέλ είχε δολοφονηθῆ με μιά σφαίρα που μπήκε από τον ένα κρόταφο και βγήκε από τον άλλο. Το βλήμα αυτό προήρχετο από το πιστόλι του Όλαφ, που το κρατούσε σφιχτά στο δεξί του χέρι. Με το ίδιο πιστόλι, ο Μπονέλ είχε αυτοκτονήσει φυτεύοντας μιά σφαίρα στο κεφάλι του. Η δυο φονικές σφαίρες βρέθηκαν η μιά στο ύφασμα της «καρροσερί» κ' η άλλη πάνω στο χαλι του αυτοκινήτου.

Κι' έτσι, η έφημερίδες πληροφορήθηκαν ότι η άσπρη λιμουζίνα των Μπονέλ έτρεχε με εκατόν τριάντα χιλιόμετρα την ώρα, όταν άξαφνα μιά γυναικεία κραυγή έφθασε ως τ' αυτιά του Τζόμπ, που κρατούσε σφιχτά το τιμόνι. Έκοψε άμέσως την ταχύτητα. Ο Όλαφ Μπονέλ όμως του φώναζε να ξαναρχίση την ιλιγγιώδη κούρσα τους πάνω στον σκοτεινό δρόμο. Του φάνηκε μάλιστα πως τον άκουσε να λέη ότι δεν θα φαινότουσαν άγνευεις για μιά πεταλούδα!... Η Λόλα του, ωστόσο εξακολουθούσε να φωνάζη κι' ο Όλαφ Μπονέλ της άπαντούσε στον ίδιο τόνο, θγάζοντας κι' αυτός θυμωμένες κραυγές. Ο Τζόμπ πάλι είχε τον νοῦ του στον κινητήρα που μούγκριζε, στα λάστιχα και στο δρόμο. Το αυτοκίνητο έσκιζε την νύχτα σαν θολίδα. Μά άκουγε δίχως να το θέλη και τον καυγά των Μπονέλ. Μερικές στιγμές μάλιστα έφτανε σ' έναν παροξυσμό, που τον άνησυχούσε. Ο Τζόμπ είχε προσέξει ότι ο Όλαφ είχε μεθύσει λίγο στη βίλλα του Ίνδου. Κι' όταν ο κύριός του έπινε, γινόταν σκληρός και άγριος.

Άξαφνα, άντήχησε μιά πιστολιά! Ο Τζόμπ άμέσως έκλεισε τὰ φρένα, για να δῆ τί είχε συμβῆ. Στο πίσω όμως μέρος του αυτοκινήτου δεν μίλουσε πειιά κινεία. Και τότε, άνήσυχος, σταμάτησε απότομα το άμάξι. Περίμενε κατόπιν λίγο, πριν γυρίση το κεφάλι. Μά πάλι δεν άκουσε καμμιιά φωνή. Εκείνη η παράξενη σιωπή τον σκανδάλισε. Και τόλημησε να γυρίση το κεφάλι. Από τη μιά μεριά του αυτοκινήτου έγερνε η κυρία του κι' από την άλλη ο κύριός του! Τὰ κεφάλια τους άκουμπούσαν στην «καρροσερί». Κ' ήταν αίμόφυρτα...

Η κατάθεσις του σωφέρ, η διαπίστωσις του ίατροδικαστού, η έρευνες του άστυνόμου, όλα, κατέληξαν στο έξῆς συμπέρασμα: Φόνος και αυτοκτονία. Ο Όλαφ Μπονέλ είχε σκοτώσει τη γυναίκα του και κατόπιν είχε τινάξει τὰ μυαλά του στον άέρα. Κανείς ωστόσο, εκτός από τον άστυνόμο και τους δικαστικούς, δεν έμαθε ποιος ήταν στην πραγματικότητα ο Τζόμπ. Έμεινε μυστι-

Ο Όλαφ και η Λόλα έθεωρούντο απ' όλους ως το πιο εύτυχισμένο ζευγάρι της γής.

κό ότι ήταν ένας Βιεννέζος αριστοκράτης.

Ἡ περίφημη ἄσπρη λιμουζίνα μεταφέρθηκε στὴ Παρίσι γιὰ νὰ τὴν ἴδουν οἱ συγγενεῖς τῆς Λόλας καὶ τοῦ Ὀλάφ. Ὁ Τζόμπ εἶδε νὰ τοῦ προσφέρουν ὄλοι ἕνα σωρὸ δῶρα γιὰ ν' ἀποκαλύψῃ, ἂν ἤξερε, τίποτε μυστικά τῶν τραγικῶν συζύγων. Ὁ καθένας ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειά του. Μὰ ὁ Τζόμπ, ψυχρὸς καὶ σοβαρὸς ὅπως πάντα, δὲν κατεδέχθηκε νὰ φανερώσῃ τίποτε. Παρέδωσε τὴν ἄσπρη λιμουζίνα, κι' ἔπειτα, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιά ἐξήγησι, ἔγινε ἀφαντος ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ὁ μέγας δούξ τῆς Κριμαίας διέψευσε, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὅτι τὸν εἶχε πάρει στὴν ὑπηρεσία του. Τί ἀπόγινε λοιπὸν ὁ Τζόμπ; Οἱ συγγενεῖς τῶν Μπονέλ ἔμαθαν στὸ τέλος τοῦ χρόνου πὼς εἶχε παντρευτῆ στὴ Ρώμη μιὰ θαθύπλουτη χήρα, μακρυνὴ ἐξαδέλφη τῆς Λόλας, πού ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ παλιές καὶ τίς πιὸ μεγάλες καθολικὲς οἰκογένειες τῆς Ἀγγλίας. Ἄλλοι ὅμως ἔλεγαν πὼς εἶχε πάει στὴ Λεγεῶνα τῶν Ξένων, γιὰ νὰ ξεχάσῃ ἕνα μέγαν ἔρωτά του...

Τὸν περασμένο μῆνα, ὥστόσο, εἶχα τὴν τύχη ν' ἀνακαλύψω, σὲ μιὰ παλιὰ ἐκκλησία τῆς Νορμανδίας ἕνα παράξενο ἀνάθημα: μιὰ μεγάλη πορφύρα καὶ μαύρη πεταλούδα μὲ κίτρινες ραβδώσεις, μέσα σὲ δυὸ κρυστάλλινες πλάκες, δεμένες μὲ ἀσημένια κορνίζα. Ἀπὸ κάτω, ἦταν χαραγμένη ἡ ἐξῆς ἀφιέρωσις:

«Στὴν Παναγία πού ἡ χάρι τῆς μὲ λύτρωσε ἀπὸ τὸ μαρτύριό τῆς ζήλειας καὶ τὸν πειρασμὸ τοῦ ἐγκλήματος. ΓΙΟΧΑΝΝΙΣ».

Κι' αὐτὸ εἶνε ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος. Ὁ Τζόμπ ἀγαποῦσε παράφορα τὴ Λόλα καὶ φαίνεται πὼς δὲν τῆς ἦταν ἀδιάφορος, μ' ὅλη τὴν λατρεία πού εἶχε κείνη τὸν πρῶτο καιρὸ, γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς. Ὁ Τζόμπ λοιπὸν πού ζήλευε τὸν Ὀλάφ, συλλογιζόταν πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώσῃ, γιὰ νὰ τὸν θγάλη ἀπὸ τὴ μέση, ὅταν ξαφνικά, μιὰ πεταλούδα τῆς νύχτας τὸν λύτρωσε ἀπὸ τὸ τραγικὸ μαρτύριό του.

Ἡ πεταλούδα χτύπησε ξαφνικά στὸ τζάμι κι' ἔπεσε μέσα στὸ αὐτοκίνητο, πληγωμένη. Ἡ Λόλα τότε θέλησε νὰ σταματήσῃ ἡ λιμουζίνα. Ὁ Ὀλάφ τῆς παρετήρησε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουν οὔτε λίγα δευτερόλεπτα. Ἐκείνη ἐπέμεινε. Κι' ἔτσι ἄρχισε ὁ καυγᾶς τους πού κατέληξε στὸν φόνο καὶ στὴν αὐτοκτονία...

Ὁ Γιοχάννις δὲν περίμενε βέβαια μιὰ τέτοια τραγικὴ λύσις. Μὰ, μπροστὰ στὸ μοιραῖο, κατάλαβε πὼς τὸν εἶχε βοηθήσει μιὰ ἀνώτερη δύναμις καὶ γι' αὐτὸ ἀφιέρωσε στὴν Παναγία τὴν πληγωμένη πεταλούδα πού εἶχε θρεῖ μέσα στὸ ματωμένο αὐτοκίνητο.

ΣΑΡΛ - ΑΝΡΙ - ΧΙΡΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΟ ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ

Ἡ θέρμανσις δι' ἀτμοῦ, τὸ καλοριφέρ δηλαδή, φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε ἐφευρέσις τῶν νεωτέρων χρόνων. Αὐτὸ τοῦλάχιστον βεβαιώνει ὁ διάσημος Ἀγγλος ἀρχαιολόγος Ράιθκόκ, ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε ὅτι στὴν Πομπηία, τὰ ρωμαϊκὰ λουτρά ἐθερμαίνοντο μὲ ἀτμό. Ὁ ἐν λόγῳ ἀρχαιολόγος βεβαιώνει ἀκόμα ὅτι ἡ θέρμανσις δι' ἀτμοῦ στὴν ἀρχαιότητα ἦταν καλύτερη καὶ ἐπιστημονικώτερη ἀπὸ τὴ σημερινή!

Οἱ τοῖχοι τῶν κτιρίων τότε ἦσαν διπλοὶ καὶ ἀνάμεσά τους κυκλοφοροῦσε ὁ ἀτμός, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ θερμαίνεται ὅλο τὸ σπίτι. Ὁ Ράιθκόκ ὑποστηρίζει ἀκόμα ὅτι αὕτη ἦταν ἡ καλύτερη θέρμανσις καὶ ὄχι ἡ σημερινή ἢ ὁποία εἶνε καὶ πολυδάπανη καὶ ἀντιεπιστημονική.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ὁ Βολταῖρος βρισκόταν φυλακισμένος στὴ Βαστίλλη, ὅταν παραστάθηκε στὸ Παρίσι τὸ δράμα τοῦ «Οἰδίπους».

Ὁ ἀντιβασίλευς τῆς Γαλλίας, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε φυλακίσει, εἶχε παρακολουθήσει τὴν παράστασι καὶ τόσο εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὸ ἔργο, ὥστε ἀπέδωσε ἀμέσως τὴν ἐλευθερία στὸν φυλακισμένο.

Ὁ Βολταῖρος μετὰ τὴν ἀποφυλάκισί του, πῆγε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε:

— Νὰ εἶσθε φρόνιμος στὸ ἐξῆς καὶ θὰ φροντίσω γιὰ σᾶς...

— Σᾶς εἶμαι ἀπείρως εὐγνώμων, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Βολταῖρος, ἀλλὰ θὰ παρακαλοῦσα τὴν Μεγαλειότητά σας, νὰ μὴ φροντίσῃ πειὰ στὸ ἐξῆς οὔτε περὶ τῆς... κατοικίας μου, οὔτε περὶ τῆς τροφῆς μου !..

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟΝ ΚΑΦΕΝΕ

Πρωὶ-πρωὶ στὸν καφενὲ
στὴ γλάστρα πλάϊ μὲ τὸν νανὲ
γουλιά, γουλιά γλυκορρουφῶ τὸ μέτριο πού ἀχνίζει
καὶ ρουχαλίζει ὁ ναργιλὲς
καὶ σιγουκαίεται ὁ λουλὲς
καὶ τὰ παράθυρα ἢ βροχὴ σὰν ἀγιασμός ραντίζει...

Συμμαζεμένη καὶ βουβὴ
ἢ καρδερίνα στὸ κλουβὶ
ἀναπετάει τὰ θλέφαρα κάθε πού ἡ πόρτα ἀνοίγει,
πότε γιὰ νάμπη ὁ μαχμουρλῆς,
ἢ πότε κάποιος μερακλῆς,
μὲ ζυγιασμένους ξίκικα τοὺς ὠμούς, γιὰ νὰ φύγῃ...

Ἄλλοι, στὴν πρέφα, μὲ θρισιὲς
μπάζες μετροῦν καὶ χαρτωσιὲς
κι' ἄλλοι τοὺς ἔχουν τὸ καρρὸ γιὰ κόζι στὸ σκαμπίλι
καὶ μόνο ἐγὼ συχογυρῶ
στὸ σαχνισὶ τὸ καρσινὸ
κι' ἔχω δυὸ φρύδια γιὰ σπαθιά καὶ κοῦπα ἔχω δυὸ χεῖλη...

Καὶ μὲ τὸ δάχτυλο ἀπαλὸ
πάνω στὸ τζάμι τὸ θολὸ
τῆς καστανῆς ἀγάπης μου τ' ὄνομα ζωγραφίζω
κι' ἀντὶ γκιρλάντες καὶ κλαδιά
γύρω του φτιάνω μιὰ καρδιά
καὶ μὲ λοξὲς γλυκοματιὲς ὄλο καὶ τὴν μπανίζω...

Μ' αὐτὴ τὴν προῖκα τῆς κεντᾶ,
χωρὶς ποτὲ νὰ μὲ κυττά,
—πουκαμισάκι μου ἀπαλὸ μὲ τὴ μαβιά κορδέλλα,
ὄλη μου δίνω τὴ ζωὴ
κι' αὐτὴ τὴ μέλλουσα μαζὺ
γιὰ νὰ γενῶ στὸν κόρφο τῆς, γιὰ μιὰ θραδυά, ἢ νταντέλλα...

Κι' ἐκεῖ ν' ἀκούσω μυστικά,
παρθενικά, ζεστὰ, γλυκὰ,
τὸν πρῶτο τῆς κρυφὸ παλμὸ γιὰ μένα νὰ χτυπήσῃ...
κι' ἂν ἦταν ἴσως μου γραφτὸ
νὰ σθύσω ἐκεῖ μαζὺ μ' αὐτὸ,
μετὰ ἀπὸ τέτοια μιὰ χαρὰ, ποῖός θέλει πειὰ νὰ ζήσῃ ;

ΚΑΙ ΤΩΡΑ!..

Θυμᾶσαι, Μαριγούλα, τοῦ βουνοῦ,
σὰν παίρναμε μαζὺ τὰ μονοπατία ;
—τὸν τωρινὸ μου ἂν εἶχα, τότε, νοῦ
πόσα φιλιὰ στὰ χεῖλια καὶ στὰ μάτια !...

Θυμᾶσαι, ὅταν στοῦ κήπου τὴ ροδιά,
σκαρφάλωνες, μικρὴ, νὰ κόψῃς ρόδια
καὶ στὰ διχαλωτὰ τῆς τὰ κλαδιά,
ἀνοίγες τὰ γυμνὰ μικρὰ σου πόδια ;

Καὶ σύναζα τὰ ρόδια μὲ χαρὰ,
στὴ ρίζα ἐγὼ σκυφτὰ καὶ σταυροπόδι
κι' ἂν ἔστρεφα ψηλὰ καμμιά φορὰ,
ἦταν, γιὰ νὰ σοῦ δείξω, κάποιο ρόδι...

Ποῦ θγαίναμε καθάλλα, Μαριγώ,
στὸ γάϊδαρο κ' οἱ δυὸ, μὲ τὸ καλάθι,
σύ μπρὸς καὶ πισοκάπουλα ἐγὼ,
νὰ φέρουμε λαθούρια ἀπ' τὸ χωράφι ;
Κι' ὅταν γκρεμὸς μᾶς λάχαινε ποτέ,
ἢ στὰ χαλίκια ὁ γάϊδαρος γλυστρουσε,
—τί φόβος, Παναγιά μου καὶ Χριστέ!...
πού ὁ ἕνας σφικτὰ τὸν ἄλλονε κρατοῦσε ;

Θυμᾶσαι στὸ γιαλό, τὰ πρωινά,
πίσω ξεγυμνωτόμαστε ἀπ' τὰ θράχια
καὶ τρέμαν τὰ κορμάκια μας γυμνά,
στὸ δροσερὸ ἀεράκι, σὰν τὰ στάχια ;

Καὶ σ' ἔβλεπα κλεφτὰ κ' ἡ ταραχὴ,
πού ἔνοιωθα στὴν ψυχὴ, δὲν ξέρω, ἀλήθεια,
ἂν ἦταν περιέργεια μοναχὴ,
ἢ πόθος πού πρωτάνθιζε στὴ στήθια...

Καὶ τώρα, ὅταν καμμιά φυρὰ δειλά,
στὸν κόρφο σου τὸ βλέμμα χαμηλώσω,
κλείνεις τὸ ντεκολτέ σου ντροπιλά,
μὴ καὶ μὲ μιὰ ματιὰ τὸν θεηλώσω...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ